

POESÍA ROMÀNTICA ANGLESÀ

BLAKE, WORDSWORTH, COLERIDGE, BYRON, SHELLEY,
KEATS

The Funeral of Shelley by Louis Edouard Fournier (1889); the group members, from left to right, are Trelawny, Hunt and Byron

POEMS (The Romantics)

William Blake

The Lamb

Little Lamb, who made thee?
Dost thou know who made thee?
Gave thee life, and [bid]¹ thee feed,
By the stream and o'er the mead;
Gave thee clothing of delight,
Softest clothing woolly, bright;
Gave thee such a tender voice,
Making all the vales rejoice?
Little Lamb, who made thee?
Dost thou know who made thee?

Little Lamb, I'll tell thee,
Little Lamb, I'll tell thee:
He is callèd by thy name,
For He calls Himself a Lamb.
He is meek, and He is mild:
He became a little child.
I a child, and thou a lamb,
We are callèd by His name.
Little Lamb, God bless thee!
Little Lamb, God bless thee!

Songs of Innocence

Petit anyell, qui t'ha creat?
Saps qui et va crear?
Qui et donà la vida i t'oferí aliment,
prop del riu i arreu a les prades;
et donà un vestit de delícia,
un abrigall flonjo de llana, blanc lluminós;
qui et donà una veu tan tendre
que alegre totes les valls?
Petit anyell, qui t'ha creat?
Saps qui et va crear?

Petit anyell, jo t'ho diré,
petit anyell, jo t'ho diré:
ell s'anomena amb el teu nom
car també es fa dir anyell.
Ell és dòcil i ell és benèvol,
ell esdevingué un petit infant.
Jo un infant i tu un anyell,
a tots dos se'ns crida pel Seu nom.
Petit anyell, que Déu et beneeixi!
Petit anyell, que Déu et beneeixi!

Trad. Salvador Pila /

THE TYGER

Tyger Tyger, burning bright,
In the forests of the night;
What immortal hand or eye,
Could frame thy fearful symmetry?

In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand, dare sieze the fire?

And what shoulder, & what art,
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand? & what dread feet?

What the hammer? what the chain,
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp,
Dare its deadly terrors clasp!

When the stars threw down their spears
And water'd heaven with their tears:
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?

EL TIGRE

Tigre! Tigre! Foc brunyit
en les selves de la nit,
¿quin immortal ull o mà
tan bell i fer l'emmarcà?

¿En quins cels o mars distants
el foc dels teus ulls cremava?
A tals ales Ell pujà?
Prendre el foc la mà gosava?

¿Quina espatlla o art podia
del teu cor tendons torçar?
Quan el cor bategaria,
quin terrible peu i mà!

Quina cadena i martell?
De quin forn surt el cervell?
Quina enclusa? ¿Quina garra
por mortal cenyir gosava?

Quan estels deixant les llances
mullaven el cel amb llàgrimes,
a l'obra seva Ell somreia?
Qui et forjà, va fer l'Ovella?

Tigre! Tigre! Foc brunyit
en les selves de la nit,
¿quin immoral ull o mà
emmarcar-te fer gosà?

[Trad. A. Turull]

Tyger Tyger burning bright,
In the forests of the night:
What immortal hand or eye,
Dare frame thy fearful symmetry?

Songs of Experience

Tigre, tigre, flama llampant,
a les selves de la nit,
quina mà o ulls immortals,
han pogut concebre la teva temible simetria?

A quins mars o cels llunyans
crema el foc dels teus ulls?
Damunt quines ales gosa aspirar?
Quina mà gosa agafar el foc?

I quin muscle o quina faïçó
han pogut tòrcer els tendons del teu cor?
I quan el teu cor començà a bategar,
quina mà temerosa? I quins peus temerosos?

Quin martell? Quina cadena,
en quin forn estava el teu cervell?
Quina enclusa? Quin aferrament temorós
gosa prendre llurs terrors mortals!

Quan les estrelles llançaren llurs llances
i el cel regà amb les seves llàgrimes:
somriqué al veure la seva obra?
El qui creà l'anyell, t'ha creat a tu?

Tigre, tigre, flama llampant,
a les selves de la nit,
quina mà o ulls immortals,
han pogut concebre la teva temible simetria?

Trad Salvador Pila

William BLAKE

London

wander thro' each charter'd street,
near where the charter'd Thames does flow,
and mark in every face I meet
marks of weakness, marks of woe.

1 every cry of every Man,
1 every Infants cry of fear,
1 every voice, in every ban
the mind-forg'd manacles I hear.

How the Chimney-sweeper's cry
every black'ning Church appalls;
and the hapless Soldier's sigh
runs in blood down Palace walls.

But most thro' midnight streets I hear
how the youthful Harlots curse
blasts the new-born Infants tear,
and blights with plagues the Marriage hearse.

LONDRES

Passejo a través dels carrers llogats
prop d'on el Tàmesi llogat llueix,
i en totes aquestes cares que trobo
veig senyals de feblesa i de dol.

En cada crit de cadascun dels Homes,
en cada lament infantil d'espant,
en cada veu i prohibició,
sento el grilló que la ment forja.

Com el crit de l'Escura-xemenenies
esglaiava cada Església ensutjada;
així el sospir del Soldat infeliç
amara amb sang les parets del Palau.

I el que més sento pels carrers nocturns
com el reneç de la jove Bagassa
maleeix el plor de l'Infant nou nat
i afecta amb plagues el marital sepeli.

[Trad. A. Turull]

William Wordsworth
(1770-1850)

COMPOSED UPON WESTMINSTER
BRIDGE, SEPTEMBER 3, 1802

Earth has not anything to show more fair:
Dull would he be of soul who could pass by
A sight so touching in its majesty:
This City now doth, like a garment, wear
5 The beauty of the morning; silent, bare,
Ships, towers, domes, theatres, and temples lie
Open unto the fields, and to the sky;
All bright and glittering in the smokeless air.
Never did sun more beautifully steep
10 In his first splendour, valley, rock, or hill;
Ne'er saw I, never felt, a calm so deep!
The river glideth at his own sweet will:
Dear God! the very houses seem asleep;
And all that mighty heart is lying still!

1802

1807

EN EL PONT DE WESTMINSTER

Cosa més bella mai no haureu trobat:
serà mesell de cor qui no es detura
en un indret de tanta majestat;
du la ciutat com una vesta pura

la beutat del matí: callat i nu,
vaixells, teatres, temples i torrasses,
tot s'obre al cel i a delicats paisatges,
en l'aire net tot guspireja i llú.

Mai no és tan bell el sol, ni quan amara
cinglera o vall amb sa mirada clara:
mai no sentia aquesta calma ardent.

El riu s'esmuny, com amb un dolç esment:
semblen dormir les cases, oh tament!
I el gran cor poderós reposa encara.

Trad. H. Mañent

William Wordsworth

Daffodils

I wander'd lonely as a cloud
That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host of golden daffodils,
Beside the lake, beneath the trees
Fluttering and dancing in the breeze.
Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretch'd in never-ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance
Tossing their heads in sprightly dance.
The waves beside them danced, but they
Out-did the sparkling waves in glee: -
A poet could not but be gay
In such a jocund company!
I gazed - and gazed - but little thought
What wealth the show to me had brought.
For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills
And dances with the daffodils.

Los narcisos

Vagaba solitario como una nube
Que flota alto sobre colinas y valles
Cuando súbitamente vi una multitud
De acogedores narcisos dorados.
Junto al lago, bajo los árboles
Bailando trémulamente en la brisa
Persistentes cual estrellas resplandecientes
Que titilan en la Vía Láctea,
En perpetua línea
A lo largo de la bahía.
Vi miles de un vistazo,
Agitando sus corolas en alegre danza.
Las olas bailaban a su lado, pero ellos,
Superaban a las olas con su alegre resplandor.
Un poeta no puede encontrarse más feliz
En tan maravillosa compañía.
Les observé sin parar, sin pensar
En la dicha que me reportaba el espectáculo.
Ahora, cada vez que reposo en mi diván,
Con ánimo sosegado o pensativo,
Resurgen fugazmente en mi consciencia,
-Que es bendición de la soledad-,
Y entonces mi corazón se llena de dicha,
Y baila con los narcisos.

Traducción de Asun López-Varela (Universidad Complutense de Madrid) From the
1815 revised version (by Wordsworth himself) of the original 1804 poem.